

Diana Geacăr

CE VĂD DRAGONII

Cu ilustrații de Radu Răileanu

POLIROM
2019

Colecția JUNIOR este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

© 2019 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: ilustrație de Radu Răileanu

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,

sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

GEACĂR, DIANA

Ce văd dragonii / Diana Geacăr; il. de Radu Răileanu. – Iași: Polirom, 2019

ISBN: 978-973-46-7837-2

I. Răileanu, Radu (il.)

821.135.1

Printed in ROMANIA

CUPRINS

Un munte cât un grăunte.....	5
Primul indiciu.....	14
Lacul adormit.....	29
Domnul Copac și peștele politicos.....	41
Aligatorul poet.....	51
Stăpânul animalelor.....	57
Paznicii Timpului.....	66
Trolul și spionii lui.....	75
O dimineață fără sfârșit.....	82
Un Coșmar și-o Amintire.....	90
Paznic de Vise.....	101
Cea mai mare Spaimă.....	108
Stafizii Adevărului.....	120
Un Adevăr.....	129
Un vechi prieten.....	136
Un spion.....	147
O luptă fără arme.....	157
Atacul Spaimelor.....	164

Sfârșitul jocului	173
Zborul spre casă.....	186
E-mail primit de autorul cărții.....	191

— Ce vorbești? Treci pe lângă mine în viteză, iar când zic că am scăpat teafăr și nevătămat, te văd năvălind iar ca un aligator.

— Asta-i culmea! Iar eu mă uitam mai devreme la tine: înotai, dispăreai, apoi apăreai din nou, iar dispăreai. Sau poate era altul ca tine.

— Nu mai e nimeni ca mine. Ca tine văd că sunt o mie. M-ai amețit.

— Dar acum stăm amândoi pe loc.

— Ce vorbești? Abia pot să mă țin după tine.

Asta-i prea de tot: să aflu că merg, când, de fapt, eu știu că stau pe loc. Și, mai ales, să aflu asta de la un pește. Dar, având în vedere că e singurul care m-ar putea ajuta, nu-l mai contrazic.

— Ia spune-mi. Ce seamănă cu „oare“?

— Poftim?

— Ce seamănă cu „oare“? Primul indiciu a fost „oare“.

— Cum adică „primul indiciu“? Ce indiciu? Și de ce primul?

— E lungă povestea. Pe scurt, m-am trezit aici...

— Ai adormit în barcă?

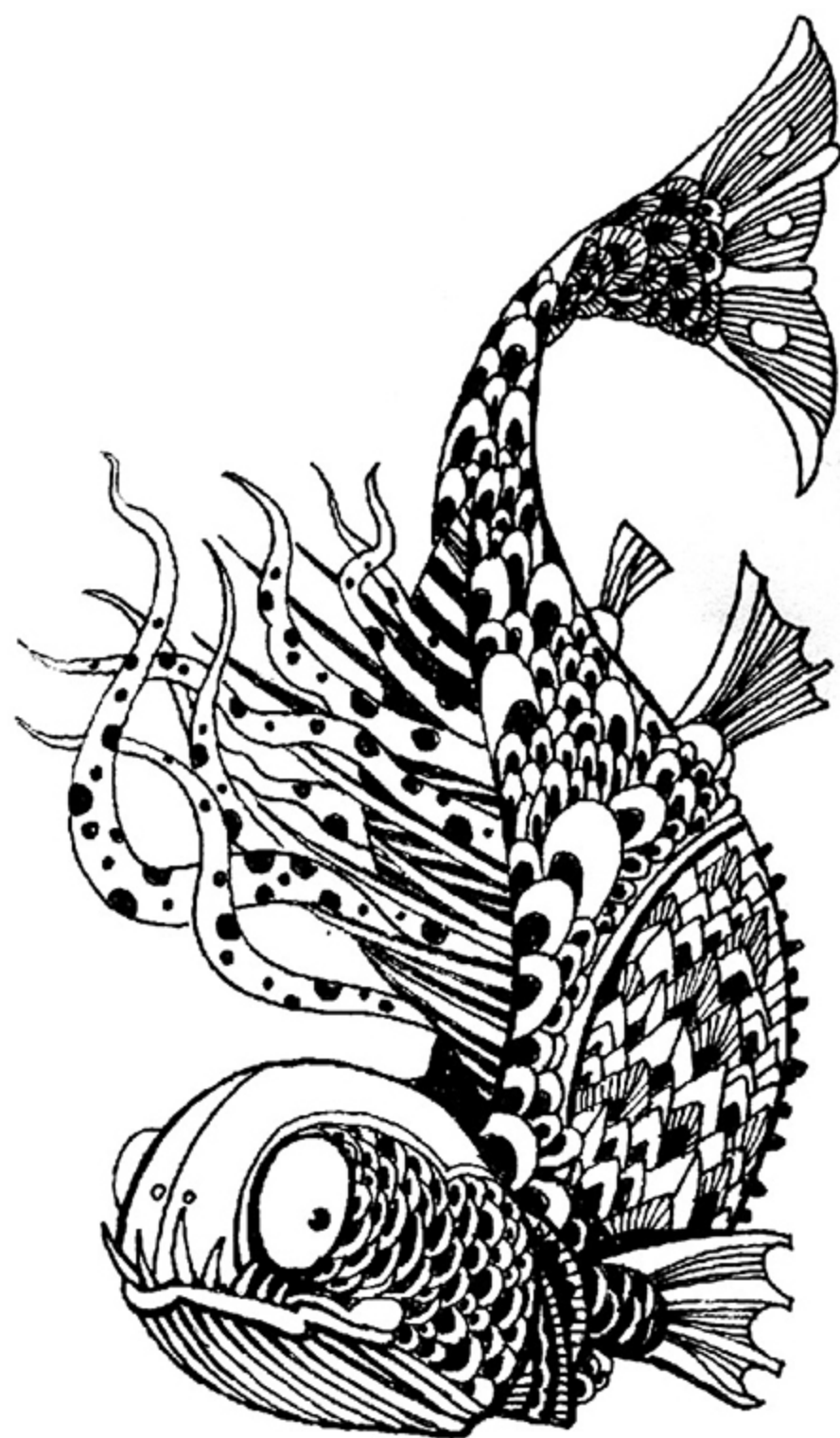
— Nu. Adică nu-mi amintesc cum am ajuns aici, pe lumea *asta*, îi spun oftând.

— Dă și tu vina pe părinți. Așa fac toți.

Peștele stă în apă drept, ca și cum ar avea picioare, cu o aripioară în șold, plutind în sus și în jos ca o sticlură cu un mesaj vechi. E un pește măricel și verzui, care sclipește în lumina lunii.

— Nu cred că au vreo vină. În plus, chiar m-am întâlnit cu ei aici. Mă rog, nu aici, adică nu în locul ăsta, dar i-am văzut în lumea asta. N-am apucat să-i întreb cum au ajuns aici. Au dispărut de sub ochii mei. Și apoi m-am întâlnit cu niște prieteni care *nu știu* că sunt prietenii mei... Și unul dintre ei, o fată, mi-a spus că indiciul ăsta, „oare“, o să mă ducă la următorul. Și am presupus că trebuie să fie ceva care seamănă.

— Oare e bine să presupui? Ai presupus mai devreme că o să vorbești cu un pește?

— Nu.

— Păi vezi?

— Bine, atunci unde trebuie să caut indiciul?

— Oare e bine să-l cauți? Ai căutat să vorbești cu un pește mai devreme?

Dacă Smoc-gălbui ar fi fost cu mine, sunt convinsă că l-ar fi pus la punct. Bine, dacă l-ar fi văzut. Pe Cavaler nu mă bazez. Dar, dacă ar fi fost ei cu mine, poate că peștele nici n-ar fi îndrăznit să scoată nasul din lac.

— Dragonilor le e frică de apă, îmi spune el disprețuitor.

— Am spus eu ceva de dragoni?

— Oprește barca!

— Dar nu pot s-o opresc, din moment ce nu vâslesc.

— Oprește barca! strigă peștele iar, arătându-mi cu o aripă un copac uriaș, aplecat în apă.

Barca se lovește de el și se clatină periculos de tare.

— Mă doare!

— Ce vorbești, nici nu te-am atins!

— Eu n-am zis nimic, spune peștele.

Suntem amândoi sub crengile uriașe. E întuneric, dar lumina lunii e destul de puternică. E un copac care parcă a crescut invers: crengile, răsucite ca niște funii, se ridică din apă și se unesc într-un trunchi gros, cu scoarța crăpată. Leg barca de una dintre crengi. Peștele înoată în jurul trunchiului. Sau așa mi se pare mie, pentru că nu mai sunt sigură de nimic.

— Mă doare! strigă iar vocea groasă și uscată.

— Îmi pare rău, dar nu *eu* am vrut să fac asta.

— Dacă nu voiai, nu făceai.

— Iată că *nu* am vrut și am *făcut*!

Îmi cobor un picior din barcă. Apa e puțin adâncă, nici rece, nici caldă, dar mă gădilă. Mă gădilă atunci când peștele trece prin ea și ridică valuri mici. În fața mea e o scorbură cât mine de mare. Cred că vocea vine de acolo. Ca să mă conving, întreb:

— Aici este al doilea indiciu?

— Aici sunt doar eu. N-am văzut pe nimeni care-și spune „Al doilea indiciu“. Poate se ascunde. E tare rușinos să fii al doilea.

— Noi suntem mulți în clasă...

— Eu sunt primul aici și mă mândresc cu asta.

Mă sprijin cu o mână de buza scorburii. Tremură de câte ori se aude vocea groasă și uscată a copacului.

— Bruma pictează frumos și are numai note mari. Nu trebuie să citească lecția decât o singură dată. Eu mă chinui ore întregi. Pentru că nu înțeleg de ce trebuie să învăț pe de rost chestii inutile.

— Nimic nu este inutil, spune peștele cu o voce subțirică, dar foarte serioasă.

Lumina lunii cade peste trunchiul gros al copacului. În jurul nostru e atât de întuneric, încât mi se face frică să mă mișc, ca să nu răstorn barca.

— Orice informație o să-ți fie de folos cândva, îmi spune copacul. Poate că tu vrei să-ți fie de folos imediat, dar uneori trec ani de zile până când ai ocazia să folosești ce-ai învățat. De multe ori o faci fără să-ți dai seama.

— Mi-a mai spus cineva asta.

— Dacă nu înveți, rămâi pe loc.

— Și asta...

Fac o pauză ca să-mi adun gândurile. Peștele începe iar să înoate în jurul meu, făcând apa să tremure într-un fel care acum îmi dă fiori. Genunchii mi s-au umplut de mătasea broaștei.

— Dar, dacă e adevărat ce spui, tu de ce-ai rămas în locul ăsta?

— Crezi că tu ai dat cu barca peste mine, sau eu am ajuns la tine?

— Eu am dat peste tine, bineînțeles.

— Vâsleai?

— Nu, dar peștele a zis că vâsleam incredibil de tare.

— A, *peștele* a zis.

— Da. Și de ce ai crescut invers?

— Asta cine ți-a mai spus?

— Nu mi-a spus nimeni. Asta o văd cu ochii mei.

— Și ai încredere în ei?

Îmi cobor privirea spre apă, căutând peștele care încă înoată.

— Nu-i adevărat că a crescut invers? îl întreb când îl văd sclipind în lumina lunii, lângă creanga de care am legat barca.

— Nu cred că e o idee bună să mă întrebi pe mine, îmi răspunde bolborosind din apă. De unde mă aflu eu, văd totul invers.

— Aha, îmi spune copacul. Deci tu ești convinsă că vâsleai pentru că așa ți-a spus un pește, dar nu crezi în

ceea ce vezi cu ochii tăi. Dacă ți-aș spune că, de fapt, stăteai pe loc, iar eu am fost cel care a năvălit peste tine, m-ai crede?

Mă simt atât de amețită, încât nu mai am încredere nici în gândurile mele.

— Sunt sigur că ai învățat să pui întrebări la școală, dar probabil că ai chiulit.

— Domnule copac, eu nu chiulesc. Părinții m-ar pedepsi foarte rău. Mi-ar lua Internetul.

— Nu știu ce e „Internetul“ ăsta. Ți-e greu să umbli fără el?

— O, e ceva extraordinar, cu multe jocuri. *Towns* nu cred că ți-ar plăcea, pentru că acolo se taie copaci. Dar s-ar putea să-ți placă *Farms*. O să te ajut să-ți construiești o fermă. Pot să-ți dau niște oi, dar să-mi trimiți și mie două găini.

— Vrei neapărat găini? Păsări găsesc multe pe aici, dar nu știu dacă și găini.

— Poți să-mi trimiți niște scânduri, dacă vrei. Ultima oară când m-am jucat, începusem să-mi construiesc un coteț. Dar am numai o găină.

— Poți să iei creanga mea, care s-a legat singură de barca ta. Bună ziua.

— Ce? îl întreb, ducându-mi mâna la ochi.

În momentul în care copacul a spus „Bună ziua“, s-a luminat brusc, de parcă cineva ne-a răsturnat o găleată de lumină în cap.

— Ce?